

BÜSZKESÉG ÉS ALÁZAT

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. június 15.

Egy olyan kulcstéma lesz a mai tanítás alapja, ami egy fundamentális jellembeli tulajdonság, amivel mindannyiunknak foglalkozni kell tudatosan, ez pedig az alázat. *Büszkeség és alázat* a címe a mai tanításnak. Nem könnyű beszélni erről. Valaki egyszer úgy fogalmazta meg, hogy sokkal többet tudok a büszkeségről, mint az alázatról, mert sokkal jobban ismerem magam ezen a területen. Az az igazság, hogy sokkal könnyebb kevélynek, büszkének lenni, mint alázatosnak és sokkal fájdalmasabb kimondani, hogy többet látunk kevélységből, büszkeségből Krisztus Testében, mint alázatból. Olyan ez egy kicsit a mi életünkben, mint a hit és a hitetlenség. A hit és a kétség. Egyszerre van jelen mind a kettő sokszor, hogy hiszünk valamiben és ugyanakkor ott van valahol egy kis félelem is és ott van egy kis kétség is. Sokszor nem értjük, hogy hitben akarok lépni az egyik irányba, aztán a hitetlenség mégis a másik irányba húz, vagy éppen a két erő kiegyenlíti egymást és egyhelyben állok. A büszkeség és alázat is hasonlóképpen: meg akarjuk magunkat alázeni Isten előtt, ha értjük és tudjuk, hogy mi ez, ugyanakkor a hústestünknek a tulajdonsága, ami nem lett megújítva, bennünket mégis arra sarkall, hogy többet gondoljunk bizonyos dolgokról, leginkább saját magunkról, mint amik vagyunk valójában.

Tehát ez a kettősség így bennünk van és nyilvánvalóan tudjuk, hogy a szellemünk újjászületett, tökéletes, Jézushoz hasonló. Azzal nem tudunk mit csinálni, arra nem kell se nyomást gyakorolni, se megváltoztatni. Nem tudod növelni, nem tudod befolyásolni. Amit tudsz vele tenni az, hogy engeded, hogy szabadon kiáramoljon belőled, hogy hatást gyakoroljon a lelkedre, amit ki kell szabadítanod, amit meg kell újítanod, amit fel kell építened, amit alávetésben kell tartanod akár. Úgyhogy ez a kettősség, ami a szellem és a test, sokszor a szellem és a lélek ellentéte, jelen van bennünk. Megtalálható az alázat és büszkeség, a kevélység és az alázat. Tehát ez jelen van az életünkben és bizonyos helyzetekben, bizonyos életkörülményekben nagyon jól meg tudjuk magunkat alázeni, mert tudjuk, hogy hol a helyünk, tudjuk, hogy mi, vagy ki van előttünk, tudjuk, hogy minek vessük alá magunkat és helyesen, megújítottuk már a gondolkozásmódunkat ezzel kapcsolatban. Már nagyon jól tudjuk, hogyan kell viselkedni és, hogyan kell a szívünkben bizonyos dolgokhoz hozzáállni.

Azonban vannak az életünknek olyan területei, vagy lehetnek olyan területei, amiről pedig azt gondoljuk, hogy hát én jobb vagyok, mint a másik. Ez nem is kérdés. És ha nem is tudatosan, csak úgy belénk rögződött egy olyan képmutató hozzáállás, hogy másokhoz mérjük magunkat és különbnek gondoljuk magunkat a másiknál. Mert idősebb vagyok, mert jobb szakember vagyok, mert nagyobb rutinom van már, mert jobban értek hozzá és ő nem úgy csinálja, nem is úgy néz ki és nem is az a hozzáállása, én meg azért már hány éve csinálom, meg hogyan, mennyire látható már az, hogy milyen eredményeim vannak. És így kialakulhat bennünk egy alá- és fölérendeltség egymás felé, ami nem bibliai, hanem egy én különb vagyok, mint a másik, vagy jobb vagyok, mint a másik hozzáállás.

Ez így, ebben a formában azért nem helyes, mert ha tudod, ha nem, ha hiszed, ha nem, ha felfogtad, vagy megértetted idáig, ha nem: az alázat a forrása az áldásaidnak és amikor Jézus önmagáról beszélt, elmondta az úgynevezett hét „vagyok” kijelentését: Én vagyok az életnek a kenyere. Én vagyok az út, az igazság és az élet. Én vagyok a kapu. Én vagyok a feltámadás és az élet. Én vagyok a szőlőtő. Én vagyok a világ világossága. Amikor erről beszélt, akkor elmondta és bemutatta az Ő isteni mivoltában az Ő isteni tulajdonságait, de csak egyetlen egyszer beszélt az Ő karakteréről, jelleméről. Azt mondta, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok. Nem azt mondta, hogy becsületes vagyok, nem azt mondta, hogy én tisztességes vagyok. Az volt? Becsületes volt? Tisztességes volt? Igazságos volt? Igen! De nem ezt mondta. Ha ezt mondta volna, az is igazság lett volna. Hanem azt mondta, hogy én szelíd és alázatos vagyok és azt is mondta utána, hogy ezt tanuljátok meg, tanuljátok el tőlem. És az Igében nekem nem tűnt fel, de nincs más hely, amikor

Jézus magáról így beszélt volna. Amikor azt a karaktert, azt az isteni tulajdonságot, amit Ő emberként élt meg, így kijelentette volna magáról. Kijelentett minden isteni tulajdonságot magáról, ahogy bemutatta azt, hogy Ő a gyógyító. Ezt nem mondta saját magáról, de Ő volt a gyógyító és Ő most is a gyógyító, de ezt nem mondta magáról. A jellembeli, isteni tulajdonságait és a megváltással és az üdvösséggel kapcsolatos kijelentéseit elmondta többek között abban a hét én vagyok, aki vagyok mondásában, de amikor az emberi oldalról nézte, hogy mit tanuljatok el tőlem, akkor a szelídségről és az alázatról beszélt. A szelídségről és az alázatról.

Az a helyzet, hogy ha akarjuk, ha nem, ha beismerjük, ha nem, az egész életünket át tudja szőni és hatni egy olyan képmutatás, amihez úgy hozzá tudunk szokni, hogy nem is vesszük észre és úgy kapcsolódunk hozzá, hogy a kevélység elvakítja a szívünket. Elvakítja az elménket és nem engedi, hogy helyesen és tisztán és világosan lássunk. A legnagyobb probléma a kevélységgel és a büszkeséggel az, hogy nem lát világosan, tisztán az ember akkor, amikor kevély, amikor felfuvalkodott, amikor arrogáns, amikor gögös. Nem tiszta látása van az embernek ilyenkor sem magáról, sem a másikról. Ez azért veszélyes, mert azt hiszed, hogy rendben vannak a dolgok, így jó, ezzel a temperamentummal. Ezzel a hozzáállással, ezzel a mentalitással minden rendben van, hisz nekem van igazam és annyira tudjuk az igazunkat érvényre juttatni, vagy legalábbis tolni, hogy az én igazunk érvényre jusson, hogy elfeledkezünk arról, hogy Jézus nem így csinálta. Tőle nem ezt tanuljuk. Nem ezt kellene, hogy tanuljuk Tőle.

Ha valaki a saját képességeire és a saját nagyságára büszke lehetne és mondhatná azt, hogy én erőteljes vagyok, az Jézus. Ő mondhatta volna azt, hogy: „Én hűséges vagyok”, de nem volt Nála hűségesebb senki és mégsem mondta. Nem volt senki, aki tisztább lett volna, aki igazabb lett volna, aki erőteljesebb lett volna és mégis egy olyan jellemet mutatott, ami az istenségének a középpontja, ami az istenségének az alapja és ez az alázat. Amikor Ő saját magára utalt, amikor Ő saját magáról beszélt, akkor ezt helyezte a középpontba és nem azért, mert büszke volt arra, hogy Ő milyen alázatos, mert az alázat nem azt jelenti, hogy nem gondolhatsz magadról nagyot, nem gondolhatsz magadról kiválót, vagy nem gondolhatsz magadról jót, hanem azt jelenti, hogy nem kell magadat más szemmel nézned, mint ahogy Isten lát téged.

Az alázat pontosan fogja meg azt, hogy éppen aktuálisan hol vagyunk most. A kevélység, a büszkeség vagy fölfelé pozicionálja, vagy felülbírálja, vagy felül okoskodik Isten állítását, vagy pedig alul. Tehát kihúzzuk magunkat és azt gondoljuk, hogy hát nekem azért van ám tehetségem, nekem azért van tálentumom, hogy én mennyit imádkozom és milyen eredményeim vannak és micsoda kézügyességem van, vagy micsoda énektudásom van. Milyen szorgalmam, mennyi pénzem van. Hát ki vagy te? Ugyanígy önközpontú, ugyanígy saját magára koncentráló az az ember is, aki magát negatív irányban látja, hogy én semmitérő vagyok. Én mindent elrontok, én egy nagy-nagy vesztes, egy lúzer vagyok, egy semmirekellő. Hányszor elbuktam, hány év óta! – és alulértékeli magát, akkor ez a lónak a másik oldala, az éremnek a két szélsőséges oldala ez.

Az igazság az, ami Krisztusban van meg nekünk. Őbenne van meg nekünk és, hogy a lelkünk területén mennyire változunk el a szellemünkhöz hasonlóan, Jézushoz hasonlóan az Ő képmására, ez mindenkinél más-más szinten van és mindenki más-más érettségi szintre jut el ezen a területen, míg e testben él. De az biztos, hogy a kulcsa és az alapja annak, hogy az ember igazán teljes életet élhessen, az az alázat, amit Jézus mutatott be. A Filippi 2-ben a 6. versből kulcsigék szólnak erről, amelyeket sokszor hallottál. Szeretném felolvasni, mert Istennek az az Igéje, amely igazán nagy-nagy erőt képvisel.

Filippi 2,6–8.

6. Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő,

7. Hanem Önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett;

8. És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Ha valaki büszke lehetett volna a szépségére, a gazdagságára, a prédikációi eredményességére, hatására, a táalentumaira, arra, hogy mennyi emberre milyen jó hatást gyakorol, hogy mekkora csodákat tesz, hogy ő milyen becsületes, milyen tisztességes, az Jézus. És nem tette. Nem kevélykedett ezzel. Nem büszkélkedett ezzel, hanem megalázta magát és itt ebben a 8. versben van egy kulcs dolog, ami össze van párosítva valamivel, ami bizonyítja sokszor az alázatot: az az engedelmesség. Megalázta magát, engedelmes lévén és Nála ez egészen a kereszthaláláig tartott. Nem félúton hagyta abba, nem a Gecsemáné kertben, vagy a keresztlábánál mondta azt, hogy na, hát ezt én ledobom magamról, ez azért már túl sok. Vagy mondhatta volna ezt már a szolgálata legelején is, hogy hát ne hülyéskedjetelek velem, bocsánat a kifejezésért. Én felolvasom Ézsaiásból az Igét, én vagyok, aki ezt beteljesítem, Ézsaiás 61-et: az Úrnak Szelleme van rajtam és le akartok engem lökni a szakadékba, meg akartok ölni már itt az elején? Hagyjuk már ezt! Hát nem ismertek föl engem, hogy ki vagyok? Mi vagyok?

Nem tette ezt, hanem engedelmes volt a haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Ennek az alázatnak eredményeként olyan nevet kapott, amely minden név fölött áll. Egy dicsőséget kapott ezért. Emberként mutatta meg azt, hogy mit jelent alázatban engedelmeskedni és annak mi a következménye. Sokan a következményt akarják, csak a következményt szeretnék. A felemelést, az előléptetést, a megbecsülést, a sikert, a jó módot úgy, hogy előtte se nem alázatosak, se nem engedelmesek. Isten királyságában Jézus Krisztus mutatta be, hogyan lehet előre menni, hogyan lehet felemelkedni, hogyan lehet győztes életet élni. Ennek pont az ellenkezője az, ahogyan a világ működik. Alázd meg magad! Szégyen, nem szégyen, szomorú, nem szomorú, de vannak a világban egyébként olyan emberek, akik alázatosak. Zenészek, sportolók, majdnem azt mondtam, politikusok, de ez nyelvbtlés lett volna. De bizonyára vannak politikusok is, ne zárjuk ki őket, akik alázatosak és eljutnak valahova, mert egy szellemi törvényt működtetnek hit által és értik, érzik és értékelik ennek a súlyát, ennek az esszenciáját. Értik, hogy ez mennyire központi dolog.

Mindig elcsodálkozom azon, hogy vannak nem hívő emberek, akik életüknek bizonyos területén, akár a munkához való hozzáállásukban, akár a pénzkezelésükben, akár a gyermekeik nevelésében, akár a zenei tudásukban micsoda alázatot tanúsítanak és micsoda odaszánással végzik a világban a dolgukat és milyen szép és jó eredményeket érnek ezzel el. Miközben Krisztus Testében az ismeret, a kinyilatkoztatás hány keresztény embert felfuvalkodottá tett! Hogy: „Hát én karizmatikus vagyok, szellemmel teljes, te meg csak egy kis vallásos. Ugyan már! Te nem is vagy olyan igazi hívő, mint én.” Ez nincs kimondva, csak létezik ez az attitűd, aminek szaga van. Majdnem illatot mondtam, de ez nem illatos, hanem bűdös. Ez a felsőbbrendűség, ez a lenézés, a másinak a megalázása. Úgy gondolom, hogy ez nagyon nem kedves Isten előtt. Jézus saját életével kifejezte azt a mélységes igazságot, hogy nem kerülhetünk közelebb Istenhez, a mennyországához, a sikerhez, a boldoguláshoz, vagy a felmagasztaláshoz, a dicsőséghez, hacsak nem alázatos és engedelmes szolgálai formát vesz fel az ember. Ez nagyon nagy igazság az Ő életében és szolgálatában.

Egyértelmű Jézus tanításából, hogy a hűséges szolga az, aki tisztában van saját helyzetével és örömet leli a gazdájáról való gondoskodásban. Jézus példabeszédeiben, tanításaiban sokszor előjön az úr és a szolga kapcsolata és viszonya és itt Jézusról mondja az Ige, kijelenti Róla, hogy Ő szolgálai formát vett föl. Én nem gondolom, hogy úgy szolgált az Atyát és úgy szolgált felénk, hogy ezt duzzogva tette volna mondván, hogy miért kell ezt Neki megtenni. Meggyőződésem, hogy Ő ezt örömmel tette értünk, mert szeretetből és önszántából végezte, nem pedig képmutatásból. A testi mivoltunk inkább azt akarja, hogy mi legyünk az urak, akiket mások kiszolgálják, minket rajongjanak körül, minket támogassanak, minket segítsenek, mi legyünk azok, akik bátorítva és elismerve vagyunk. Inkább akarjuk azt, hogy minket kiszolgáljanak, mint hogy mi szolgáljunk másoknak és mások felé. Vagy nem? De nagy csend lett hirtelen! Nem ezt akarjuk leginkább, hogy minél inkább körülöttünk forogjon a világ? Ez a testnek a természete, hogy minden olyan könnyű legyen, minden egyszerű legyen, minden olajozottan működjön.

A lényeg tehát az, hogy nekem könnyű legyen, hogy nekem kényelmes legyen, hogy nekem ne kelljen áldozatot hozni, hogy legyek én valaki, legyek én kiemelve, legyek én fölemelve, legyek én a

látványos helyen, kapjam én meg a pódiumot, kapjam én meg a reflektorfényt. De jó! Ha ez megvan, akkor minden megvan! Hát nincs meg minden! Jézus pont az ellenkezőjét csinálta. Ő nem dolgozott, nem prédikált, vagy tanított azért, hogy központba kerüljön. Ő nem azért tette ezt, hogy minél nagyobb elismertsége legyen. Ő nem azért tette a csodákat, nem azért gyógyította a betegeket, hogy „marketingezze” saját magát önös szándékból, hanem azért tette, mert szerette az embereket. Alázatos és engedelmes volt az Atyának és ezt képes és hajlandó volt megtenni egészen a haláláig, a keresztfának haláláig. Olvasom az Igét, mert ennél szebben nem tudom elmondani, mint ahogy az Ige írja:

Filippi 2,9–12.

9. Annakokáért az Isten is felmagasztalá Öt, és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név fölött való;

10. Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké.

11. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

12. Annakokáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán az én jelenlétemben, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez (teljesítsétek be) üdvösségeteket.

Ez a „munkálkodván üdvötkre” [egy másik fordítás szerint] nem a mennybe való bejutásért való üdvösségről szól itt, hanem hogy meg kell dolgoznod a saját lelkedet. Meg kell harcolnod saját magadban az önös egoval azokat a köröket, azokat a feladatokat, azokat az időnként fájdalmas, tükörbe való belenézéseket, amikor a Szellem által uralmat kell, hogy vegyél a lelked felett. A lelked mindig azt akarja, hogy középpontban legyen, a lelked mindig azt akarja, hogy neked legyen igazad és, hogy minden úgy legyen, ahogy azt te szeretnéd. Mondhatnád: „Túl sok baj nincs azzal, ha azt szeretnénk, hogy igazunk legyen.” De nincs mindig igazunk és amikor Isten Szellemé szembesít minket az Igével, ott eldől az, hogy mi van a szívünkben. Úgy, mint ahogy eldőlt Saul életében és Dávid életében is a szembesítéskor. Nem az a probléma önmagában, hogy felfuvalkodunk, kevélykedünk, arrogánsak vagyunk időnként. Mindannyiunkra igaz az, hogy ezzel foglalkoznunk kell és beleestünk már ebbe, de amikor szembesülünk ezzel, akkor vajon mit kezdünk vele? Mert az az Isten szíve szerint való férfi, az az Isten szíve szerint való ember, aki mikor az Ige világossága és fénye megvilágítja őt, akkor elismeri azt, hogy igen, neked van igazad! És nem kezdi el takargatni a mocskát, a szennyét, nem kezdi el másra kenni a felelősséget, hanem vállalja, hogy igen, én voltam, mint ahogy Dávid tette, amikor a próféta szembesítette azzal, hogy mennyire aljas és gonosz dolgot csinált.

Nem az a kérdés, hogy követünk-e el hibákat, hanem amikor szembesülünk vele, akkor egyáltalán hajlandóak vagyunk-e meghallani azt? Az Ige egy tükör és az Ige világosság és bennünk, a Szellemünkben is van egy világosság. Az Ige kívül van, sokszor, a szellemünk belül és a két fény között ott van valami. Ez a két fény meg akarja világítani azt, ami nem feltétlenül átlátható, de Isten előtt minden tiszta és nem lehet mentegetőzni.

Mi az, amit elültetett a sátán Ádámba és Évába a bűnbeeséskor? Ennek a gyümölcsét és eredményét egyből láttuk akkor, amikor Isten szembesítette őket azzal, hogy mit csináltak: „Nem én voltam! Éva adta azt a gyümölcsöt a kezembe. Nem én voltam. A kígyó volt az, aki rávett. Különben is Isten, te adtad Évát ide mellém. A te hibád!” Azonnal látszik az, hogy az az alázat, ami eredetileg bele lett teremtve az emberbe, ami a teremtéstől kezdődően Isten képmásaként benne volt az emberben, az egy pillanat alatt elszállt. Jött helyére valami más tulajdonság, valami más jellem, valami más központúság: a büszkeség, a kevélység, ami a sátán természete. Az alázat fejezi ki legjobban, hogy Isten képére lettünk teremtve.

Testvérem, az alázat mindannyiunkban ott van, a szellemünkben. Mindannyiunkban. A testünkben meg a lelkünkben pedig ott van a meg nem újított gondolkodásmódunkból fakadó lázadás és ellenszegülés. Ezzel nekünk kezdeni kell valamit. Mondhatod: „Ó, mikor szabadulok már meg ettől? Mikor lesz már az, hogy nem kell ezzel szembesülnöm? Olyan kínlódás minden nap ezzel foglalkozni!” Akkor szabadulunk meg ettől, hogy ne kelljen ezzel foglalkozni, amikor ebből a

testből kilépünk. Addig foglalkozni kell vele. Ne haragudjatok rám, hogy ezt most így mondom. Jobb lenne azt mondani, hogy valahogy ezt egy kapcsolóval átállítom magamban és akkor utána már nem lesz ezzel gond, de ez nem feltétlenül van így. A tanítványság megkérdőjelezhetetlen és megkülönböztető ismertető jele az alázat. Sajnos nem úgy tekintünk sokszor az alázatra, mint a legfőbb célra és a legfőbb jótéteményre, pedig minden áldásunk ebből fakad. Azt mondja a Jakab 4,6-tól:

Jakab 4,6–8, 10.

6. De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád.

7. Vessétek hát alá magatokat az Istennek; álljatok ellen az ördögnek, és elfut (elmenekül) előletek.

A régebbi fordítások úgy mondják ezt a „vessétek alá magatokat Istennek”, hogy engedelmeskedjete Istennek.

8. Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok...

10. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.

Az alázat hiánya akadálya lehet a gyógyulásunknak, a gyarapodásunknak, akadálya lehet a kapcsolataink helyreállításának. Mert hiszen mi kell ahhoz, hogy az ember odamenjen a másikhoz és bocsánatot kérjen? Mi kell ehhez a bátorságon kívül, vagy a pofoncsapás félelmén kívül? Alázat. Az alázatban való növekedés elengedhetetlen feltétele annak, hogy a Jézushoz való hasonlóságunk kiábrázolódjon bennünk. Mondja az Ige azt, hogy „öltsetek fel a Krisztust”. „Vetkezzétek le a régi élet szerint való ó természetet az elmétek megújítása által és öltözzétek fel az új ember szerint való szelídséget, alázatosságot, hosszútűrést.” Ez erről szól.

Sokszor, mint egy ruha, föl tudja venni az ember magára. Úgy tudja ezt az ember fölvenni magára, hogy a saját fénye ne vakítsa el önmagát. Gondold el, Isten dicsősége ragyog bennünk. Isten tökéletessége, Isten szépsége, Isten teljessége, Isten gyógyító kenete bennünk van. A Filippi levél alapján világítunk, mint ahogy a csillagok világítanak az égen. Nagy fényesség, dicsőség van bennünk és amikor ez kiárad belőlünk és erre nézünk, akkor azt gondolhatjuk, hogy ez belőlünk fakad, mármint belőlem, mint emberből, de ez Jézusból fakad, nem a sajátunk. Ha nem alázzuk meg magunkat és nem takarjuk el ezt a fényt a saját szemeink elöl, akkor ez minket fog megvakítani, hogy nekem milyen eredményeim vannak, milyen képességeim vannak, milyen táalentumaim vannak, milyen sikereim vannak, ez tök jó, legyen még több és még nagyobb!

Csak ne gondoljuk azt, hogy ez nem Istentől van, hanem mi kapartuk ki magunknak, hogy a mi saját erőfeszítésünk volt mindez csupán. Azt gondoljuk sokszor, úgy hiszem, hogy az alázat az elsősorban egy viselkedésminta, vagy viselkedésforma. Van ebben igazság, mert az is, de úgy hiszem, hogy az alázat elsősorban az Istentől való függés állapota és az Istennel való kapcsolat elsődleges és helyes viszonyulása.

Az alázat az, hogy Istentől függök és Vele helyes módon van kapcsolatom és helyesen viszonyulok Őhöz és amikor ez megvan, ennek a következménye lesz az, hogy milyen viselkedésmintákat fogok produkálni, vagy milyen cselekedeteim lesznek, hogy milyen lesz a beszédem másokhoz, hogyan fogok reagálni dolgokra.

Ne felejtjük el azt, hogy Jézus halála a mi üdvösségünk forrása. Azért, mert Ő alázatos volt. Nem lenne üdvösségünk, ha Ő nem lett volna alázatos. Nem lenne megváltásunk, ha Ő nem lett volna alázatos. Nem lenne gyógyulásunk, ha Ő nem lett volna alázatos. Ő a mi érdekünkben alázza meg magát. Értünk alázza meg magát. Nem tudom, hogy túl lehet-e hangsúlyozni azt, hogy mit jelent a számunkra, hogy Jézus alázatos volt, hogy Ő az alázat mintapéldánya. Az Ő alázata az Ő gondolkodásmódja. Az Ő alázata az Ő jelleme. Az Ő alázata az Ő ismertetőjele. Az Ő alázata az Ő boldogságának a kifejezője. Az Ő alázata az Ő örömteli engedelmissége. Ő örömmel csinálta ezt.

Úgy érzem, hogy egy páran úgy ültök itt velem szemben, hogy Attila megint jött dorongolós üzenettel, hogy alázd meg magad és milyen rossz ez nekem, de ezt örömmel is lehet csinálni. Mint, ahogy Jézus örömmel végezte el mindezt. Az alázat nem egy keserű pirula, amit le kell nyelni va-

lahogy. Az alázat nem egy kinkeserves szenvedés, hogy nekem ezt így kell végig csinálni az életben, nem tudok kiteljesedni így!

Az az igazság, hogy pont az ellenkezője igaz. Csak az alázatban lehet kiteljesedni, csak az alázatban tudjuk megfutni a teljes pályánkat. A kevélység és a büszkeség lefojt minket, az bezár egy dobozba, vagy egy kalitkába, vagy egy koporsóba, amiből nem tudunk kitörni.

Az alázat szabadságra rendel minket. Az alázat elrendeli az utunkat előre hosszútávra. Az alázat befolyásolja a jövőnket. A mostani alázatos cselekedeteink, hozzáállásunk, mentalitásunk, szívünk, hogy Istenért élünk és Istentől várjuk a segítséget és Istennek akarunk engedelmeskedni, ezek hosszú évekre előre be tudják állítani az életutunkat, meghatározzák a sorsunkat. A kevély, a nagyképű mentalitás, amihez nem feltétlenül kell rendelkezni nagy és szép dolgokkal, mert egy szegény, egy beteg, egy sikertelen ember is lehet kevély és büszke. Nagyon sokszor azért vannak az emberek abban a helyzetben, amiben vannak, mert ilyen a mentalitásuk. Jézus többször is mélyrehatóan próbálta elmagyarázni a tanítványoknak az alázat fontosságát és nem csak tanította ezt, hanem be is mutatta. Benne megvolt az a természetes alázat, ami megvolt Ádámban is a bűnbeesés előtt, ami az Istentől való függőséget jelenti.

A természetes alázat az Istentől való természetes függés, az, hogy Őtől függök. Ez az alázat az emberből gyakorlatilag ki lett irtva akkor, amikor Ádám elbukott. A bűn volt az, ami ezt az emberből kiszedte, kivette. Ha eszel a jó és gonosz tudásának a fájáról, azt gondolnánk, hogy miért baj az? Hiszen különbséget tudok tenni aközött, hogy mi a jó és mi a rossz. Mi ezzel a probléma? Mi ezzel a baj? Hát a bölcs ember tudja mi a jó és mi a rossz! Pál apostol imádkozza ezt valamelyik levelében. Azért imádkozik, hogy különbséget tudjanak tenni a keresztények a jó meg a rossz között. Miért baj az, hogy nem szabadott enni arról a fáról? Vagy miért baj az, hogy ettek róla? Mi a probléma ezzel? Az, hogy ha te tudod, hogy mi a jó és mi a rossz, akkor nincsen szükséged Istenre, hogy megmondja, hogy mi a jó és mi a rossz és akkor nem függsz Tőle. Ez a probléma. Ez a baj. Sok ember így éli az életét, hogy nehogy már Isten mondja meg nekem, hogy mi a jó, vagy mi a rossz, vagy mit kell csinálnom, tudom én azt nagyon jól, mert ettem abból a gyümölcsből!

Az alázat azt mondja, hogy igen, Isten Szellem ad nekem bölcsességet, hogy különbséget tudjak tenni jó és rossz között és vezet és segít engem abban, hogy meg tudjam helyesen ítélni, hogy mit tegyek és mit ne tegyek, de függök Istentől, Ő mondjon rá pecsétet. Ő mond rá áment és Tőle függ az én döntésem, nem a saját bölcsességemben akarok én döntéseket hozni. Ez volt a nagy probléma a jó és a gonosz tudásának fájával.

Az Istentől való függőség egy biztonságot tud adni akkor az embernek, ha alázatos. A büszke ember, a kevély ember pedig azt gondolja, hogy az Istentől való függetlenség az, ami neki biztonságot tud adni, de ez egy látszólagos, egy látszat biztonság.

A büszkeség mérge fertőzte meg az embert és ez gyakorlatilag nem más, mint az én, az ego központi helyre való állítása. Erről szól a kevélység, erről szól a büszkeség, hogy én vagyok középen, hogy én vagyok az, akit meg kell érteni, akit figyelni kell, akit el kell ismerni, akit fel kell emelni, akit meg kell dicsőíteni, én vagyok az! Ez az ego és ez mindannyiunkban ott van. Amikor ezt az egót, ezt az éntudatot éri valami sérelem, valami bántás, akkor aztán felcsattanunk, akkor aztán megsértődünk, akkor aztán világvége hangulat van bennünk, mert az érzelmeink háborognak. Miért? Mert mire figyelünk? Az énre, nem pedig Jézusra. Az alázatnak az az ismertetőjele, hogy nem önmagára összpontosít, nem az énre, hanem Jézusra és így igazából, ha Jézusra összpontosítunk, akkor nem is vesszük észre azt, ha bántanak minket, vagy legalábbis bántják az ént meg az egót.

Tudod, hogy a kevély, büszke emberek nagyon könnyen sérthetők? Nagyon sértődékeny a kevély és büszke ember, mert az énje bántva van. Nem arról beszélek, hogy nem érezhetjük magunkat rosszul, ha megbántanak, vagy, hogy figyelmen kívül kell hagyni minden dolgot és legyünk mi egy bokszzsák és úgy pattanjon le rólunk, hogy mindent úgy kell figyelmen kívül hagynunk, hogy nem veszünk róla semmiféle tudomást. Nem erről beszélek, hanem arról, hogy ki van a középpontban, ki van a fókuszban, kire összpontosítok. Mert ha Jézusra összpontosítok, akkor én nem is vagyok benne az egyenletben és akkor ez nem fáj.

Jézus nagyon sokszor beszélt az én haláláról, az önmagunknak való meghalásról. Ugye sokszor hallottad ezt már Istvántól és tőlem is, hogy nagyon sok mindenre úgy kell reagálnunk, mint ahogy egy halott ember reagálna rá. Ha szidnak, ha kritizálnak, ha pocskondiáznak, ha beszélnek és te élsz, akkor reagálsz rá. Ha meghaltál, akkor nem reagálsz rá, mert nincs rád hatással. Ugyanez a helyzet az elismerésre, a dicséretre. Ha élsz ennek, akkor ez bizonyos fajta érzelmeket fog benned generálni. Az ember jellemét igazából ez a két dolog vizsgálja meg. Mondhatni úgy is, hogy az ember karakterét, az alázatát, vagy éppen a büszkeségét ez a két dolog alapvetően meg tudja határozni, illetve nem is meghatározni, hanem a felszínre tudja hozni egész pontosan. A kritika és a dicséret, mindkettő sok helyen szerepel a Bibliában. Hogy hogyan fogadod a dicséretet és hogyan fogadod a kritikát. Az alázat gyakorlatilag semmi másról nem szól, mint az énünknek a halálba adásáról. Az a ténszerű igazság, hogy az ilyen alázat az eléggé ritka a Krisztus Testében.

Máté 11,28–30.

28. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztalak titeket.

29. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

30. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.

Tehát nagyon sokan vagyunk úgy, hogy nyugalmat szeretnénk a mi lelkünknek. Nem szeretnél nyugalmat a lelkednek, az érzelmeidnek, a háborúságaidnak, azoknak a kicsapongó gondolatoknak, amik benned sokszor eltakarják a fényességet? Itt a kulcs: Vegyétek föl magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos vagyok és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Ehelyett nagyon sokszor pont az ellenkezőjét csináljuk, akarjuk a saját igazságunkat érvényre juttatni. Ha nem is mondjuk, de saját magunkat örölte, magunkat gerjesztve belülről, mint egy vulkán ki akarunk törni. Magunkat emésztve akarjuk áttolni az igazunkat a másikra, hogy de hát nekem van igazam és mivelhogy igazam van, ezért én büszke vagyok arra, hogy nekem van igazam. Én olyan alázatos vagyok, hogy majd én megmutatom neked, hogy hogyan kell alázatban járni! Ugye?

Jézus nem mondta sohasem azt, hogy én becsületes vagyok, pedig igaz volt. Soha nem mondta azt, hogy én tisztességes vagyok, pedig az volt. Nem mondta soha magáról azt, hogy én hűséges vagyok, pedig az volt. Nem mondta magáról azt, hogy én kitartó vagyok, pedig az volt. De mondta magáról, hogy én szelíd és alázatos vagyok, mert az volt. Tanuljátok meg ezt tőlem! Az alázat pontos képmása Jézusnak. Ha szeretnénk olyanná válni, mint Ő, akkor meg kell látnunk ennek az értékét, a szépségét és el kell kezdeni keresni azt, hogy milyen is ez az alázat.

Nem azt kell keresnünk, hogy milyen rossz vagyok, hogy milyen sok helyen eltévesztettem, milyen sok hiányosságom van, nem az önvádlásról, vagy a kárhoztatás érzéséről szól ez. Bár tanítja a Biblia, hogy nem baj az, hogy amikor az ember meglátja ezt magában, akkor megszorodik, mert ez a fajta szomorúság megtérésre indítja az embert, hogy elváltoztassa az útjait. Azt kell keresnünk, hogy milyen az eredeti. Azt kell keresnünk, hogy milyen az isteni fajta alázat. Azt kell keresnünk, hogy Jézus cselekedeteiben, a viselkedésében hogyan mutatkozik ez meg.

Az alázat, vagy éppen annak a hiánya nagyon is tetten érhető az élet apró hétköznapi dolgaiban. Nem feltétlenül kell itt nagy dolgokra gondolni, hogy én megalázom magam a munkahelyi vezetőm, vagy főnököm előtt, vagy a pásztor előtt, vagy akárki előtt, hanem az élet apró dolgaiban. Elmegy valaki melletted, itt a gyülekezetben megy kifelé és kiesik a zsebéből egy használt papírzsebkendő. Van-e benned annyi alázat, hogy lehajolsz és fölveszed? Á, ez a takarító dolga! Ezek az apró dolgok mutatják meg az ember belsejét. Lehet, hogy úgy mentek ma ki innen erről az alkalomról, hogy a takarítónőnek nem is lesz dolga. A takarítónő mond erre egy áment.

A jelentéktelen dolgok megmutatják az ember szívét. A hétköznapi dolgok egyszerűsége megpróbálja azt, hogy mennyire vagyunk telve Istennel és, hogy mennyire vagyunk telve önmagunkkal, hogy hát ilyen kis alattomos dolgokat azért nem teszek, én azzal nem állok szóba, én azzal nem beszélek, én már különb vagyok ennél, én hozzá nem ülök le egy asztalhoz enni. Az élet apró dolgai, amiből az fakad, hogy magunkat a másikinál különbnek tartjuk, bizonyítja azt, hogy van egy fajta

olyan összehasonlítás a másikkal, amiről azt mondja Pál apostol, hogy ez egy bolond dolog. Aki elveszíti magát – tanítja Jézus –, az megtalálja Őt. Egész pontosan úgy mondja ezt, hogy aki elveszíti az ő életét énértem, az megtalálja azt, aki megtartja az ő életét, az pedig elveszíti az életét. Ez nekünk, mint gyülekezetnek, mint ebbe az Egyházba járó hívőknek, akik Isten Igéje alapján akarunk élni, cselekedni és hatást akarunk gyakorolni a világra, egy központi helyen kell legyen az életünkben, hogy nem önmagunkért élünk. Ez nem jelenti azt, hogy el kell feledkezni a gyermekeidről, a családotról, a munkádrol, a tiedről. Egyáltalán nem erről beszélek, hanem az olyan önzőségről, ami azt jelenti, hogy mindig magunk körül forgunk, mindig magunkkal vagyunk eltelve.

Aki elveszíti önmagát, az megtalálja Jézust. Mondhatni azt, hogy de hát Ő az, aki megtalált engem és ez így is igaz. Ő az, aki keresett, Ő az, aki kezdeményezett, Ő az, aki eltervezte, hogy eljön értünk. Nem mi voltunk azok, akik kerestük Őt, Ő az, aki ránk talált, Ő az, aki magához vonzott bennünket, aki indította ezt az egész kapcsolatot.

Amikor ez a kapcsolat létrejött és üdvösséget nyertünk, itt nem áll meg a dolog és nem jelenti azt, hogy nekünk ezután nincsen felelősségünk abban, hogy mit kezdünk a Vele való kapcsolattal. A Vele való kapcsolatban nekünk keresnünk, kutatnunk kell Őt. Ahogy olvastam az előbb a Jakabban, közelednünk kell Őhöz és Ő is közeledik hozzánk. Hogyhogy, hát nincs már elég közel? De, annyira közel van hozzád, hogy ennél közelebb már nem lehet, mert benned él, de itt ez a megismerésről szól, hogy mennyire ismered Őt, mennyire ismered az Ő jellemét, mennyire ismered a szeretetét, mennyire ismered az Ő türelmét hozzád, mennyire ismered az a megbocsátását, az Ő végtelen irgalmát hozzád. Mennyire ismered, hogy Ő nagyon-nagyon jó hozzád. Ennek a személyes ismerete olyan erővel tölti föl a hétköznapi életünket, hogy ez azt generálja, hogy még könnyebb lesz megalázni magunkat Őelőtte.

Tehát az alázat elsősorban azt jelenti, hogy alávetem magam Neki. Ez az elsődleges jelentése az alázatnak, de ha alávetem magam Neki, ez azt jelenti, hogy alávetem magam az Ő Igéjének is, és ebből fakadóan bizonyos élethelyzetekben alá fogom vetni magam más embereknek is. Ahogy a feleség aláveti magát a férjének, úgy a férj aláveti magát a feleségének. Kölsönösen egymásnak vessétek alá magatokat – tanítja Pál. Jeremiásra lapozzunk, a 29. fejezetre és szeretném itt olvasni a 13-as verset. Ez az Ige az után az igesor után van, amit nagyon sokszor hallottatok, ami arról szól, hogy az én gondolataim felöletem – mondja az Úr – békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kíváncsok véget adjak nektek. Ez a 11-es vers itt a Jeremiás 29-ben. A 12-es vers azt mondja:

Jeremiás 29,12–13.

12. Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket.

13. És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.

Mondja ezt Isten az Ószövetség keretein belül. Ha mi nem keressük Őt azután, hogy Ő kapcsolatot kezdeményezett velünk, akkor továbbra is saját magunk körül fogunk forogni, mint ahogy teszi az ember általában egész életében.

Ha Jézust látjuk és Őt keressük, akkor mondhatjuk el magunkról életünknek sok területén, hogy szabadok vagyunk. Ha Jézust látjuk, akkor minden más dologról levesszük a figyelmünket és ez egy kulcs dolog akkor, amikor különféle dolgoktól szeretnél megszabadulni. Amikor különféle függőségek, különféle berögzött szokások uralkodnak rajtad és szeretnél tőlük szabadulni, de úgy érzed, hogy az önkontrollod és az önfegyelmed az kevés, nem elég, mert újra és újra elestél és beleestél, akkor elmondom neked a bibliai mintát és példát.

Figyelj, összpontosíts Jézusra! Mert amíg Őrajta van a szemed, Őrajta van a tekinteted, addig nem fogsz figyelni arra a bűnös, vagy gonosz, vagy rossz szokásodra. Nem lehet egyszerre kétfelé figyelni. Kicsit olyan ez, mint amikor Péter a vízen járt, kilépett a csónakból és ment Jézus felé, mert Rá nézett. Amikor levette Jézusról a figyelmét, mi történt? Azonnal elkezdett süllyedni.

Ez egy nagyon egyszerű kép és példa arra, hogy az életünk hasonlóan működik. Amikor Jézusra nézel, akkor szabad vagy attól, hogy magadat másokhoz hasonlítsd. Akkor hasonlítjuk magunkat másokhoz, amikor önmagunkra nézünk. Amikor Jézusra nézünk, az ént és az egót levesszük a trónról és Őt tudjuk odaültetni.

Ésaiás 57,15.

15. Mert így szól a Magasságos és Felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve Szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megtört és alázatos szellemével is, hogy megelevenítsem az alázatosok szellemét, és megelevenítsem a megtörtek szívét.

Gyönyörű igevers. Az alázat az alapja és a gyökere a krisztusivá válásnak. Minden más jellembeli gyümölcs eredője az alázat. Mindennek. Gondolkoztam ezen, nem tudom, hogy neked eszedbe jutott-e valaha, hogy a Galata 5,22-ben ott vannak a Szellem gyümölcsei. Mindenki tudja ezt fejből sorolni, szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ezek, mint gyümölcs szerepelnek itt. Nem azt mondja a Biblia, hogy gyümölcsök, hanem egy gyümölcs. A Szellem gyümölcse egyes számban és felsorolás van itt kilenc gyümölcstről.

A gyümölcs általában egy fán terem, most nevezzük ezt így. Én úgy hiszem, hogy azért is nincs ebben a felsorolásban az alázat, mert az alázat nem a gyümölcs, hanem az az alap, az a gyökér, amiből mindez meg tud teremni. Ha nincs az alázat, ha Jézusnak nincs az alázata, amit bemutatott, akkor Ő nem teremtette volna ezeket meg. Tehát nem azt mondja itt az Ige, hogy az alázat nincs ott a prioritásban, hanem azt jelenti, hogy ott van, csak oly mélyen van, hogy el van rejtve és emiatt nem is gondoljuk sokszor, hogy ez mennyire nagyon fontos dolog. Miközben Jézus kijelenti, hogy ezt tanuld meg tőlem. Nem tudom, van még más igehely, ahol Jézus ezt mondja, hogy ezt tanuljátok el tőlem? Tudtok még ilyen igehelyet? Nincs olyan, ahol ezt így mondja szó szerint.

Rengeteg dolgot lehet Jézustól tanulni, természetesen, de erre kihegyezi, ezt felemeli, ezt fundamentumnak, alaplalagnak jelenti ki. Mert minden jellembeli gyümölcs eredője az alázat. Alázat nélkül nincs hűség, alázat nélkül nincs kitartás, alázat nélkül nincsen szorgalom, nincsen becsület. Ha ezek jelen vannak az ember életében, a kitartás, a becsület, meg türelem, de nincs jelen az alázat, mint gyökér, akkor ezek csupán körvonalak, amiknek nincsen biztos alapja. Olyan, mint amikor egy lufi alakú, vagy lufi anyagú gyümölcs jelenik meg a fán. Egy meggy, vagy egy körte, vagy egy alma, ami lufiból van, könnyen kipukkad, könnyen elszáll, mert nincs biztos alapja.

Igyekszünk időnként sokszor testből kierőltetni a szeretetet, az örömet, a béketűrést, a szívességet, a jóságot, a hűséget, a szelídséget és próbáljuk ezeket erőből megteremni, de nem megy és kínlódunk vele. Miközben, ha alázatosak vagyunk, a gyümölcsök automatikusan teremnek. Nekünk otthon van egy pár gyümölcsfánk, de én nem látom azt, hogy a gyümölcs így megfeszülne, hogy na, most teremni akarok! Nem szoktam ezt látni. A félelmet látom a szemében, amikor odalépek és leszakítom és megeszem. De persze, ez csak egy vicc volt.

Példabeszédek 8,13.

13. Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése; a kevélységet, és felfuvalkodást, és a gonosz utat és az álnok száját gyűlölöm.

Az a helyzet, hogy ezt itt maga Isten mondja, hogy az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése. A kevélységet, a felfuvalkodást, a gonosz utat és az álnok száját gyűlölöm. Most lehet, hogy ez megbotránczó lesz, ha nem hallgatod végig a gondolatmenetemet. Tudtad azt, hogy a gyűlölet egy isteni tulajdonság? A gyűlölet egy isteni tulajdonság akkor, ha nem emberek ellen irányul. Itt mondja Isten, hogy gyűlölöm a gonoszságot, gyűlölöm a kevélységet. Isten adta nekünk a gyűlölet képességét arra, hogy gyűlöljük a gonoszt, hogy gyűlöljük a bűnt, hogy gyűlöljük a gonosz dolgokat. Tudod, a gőg és az arrogancia gonoszság és ezt gyűlölünk kellene. Ha nem gyűlöljük, akkor kompromisszumot kötünk vele, akkor flörtölünk vele, akkor magunkhoz simogatjuk azt. Ezért van az, hogy sokan kínlódnak, olyan függőségekből, olyan szenvedélyekből nehezen tudnak szabadulni, amit igazából nem akarnak tenni, de nem gyűlölték meg. Ha valamit gyűlölsz, akkor távol tartod magad tőle. Ha valakinek alkoholproblémája van, az a tanácsom, hogy gyűlöld meg az alkoholivást. Irtózzál tőle, gyűlöld meg a legmélyebb zsigeri bensődből, utáld az alkohol hatását. Ha ezt tényleg megéled, akkor nem fogod a szádhoz emelni a poharat. Rengeteg dologgal kapcsolatban ezt így el lehetne sorolni, mondani. Itt az Ige azt mondja, hogy a kevélységet, az arroganciát, a felfuvalkodást is gyűlölni kellene. Nem az embert.

Hallottam tegnap egy tanítást, elszörnyedtem, el is kapcsoltam gyorsan, mert az illető prédikátor azt mondta, hogy Isten gyűlöli a kevély embert, gyűlöli a büszke embert. Mekkora nagy hazugság! Nehogy elhidd! Soha, soha nem gyűlölt téged Isten. A kevélységet, a bűnt, az arroganciát viszont igen. De te nem az vagy, még akkor sem, ha azt teszed, vagy eszerint élsz. Téged szeret. Olyannyira szeretett, olyannyira fontos és értékes vagy, voltál és leszel a számára, hogy Ő meghalt érted. Isten nem az embert gyűlöli és ezt a gyűlöletet soha nem fordította az ember ellen. Nekünk sem szabad a gyűlöletet ember ellen fordítani, hanem a gonosz dolgok ellen kell fordítani, mert így tud az isteni fajta szeretet megnyilvánulni az életünkben. Ha nem gyűlöljük a gonoszt, nem tudunk szeretetben járni. Nem lehetséges az isteni fajta szeretet teljességében, a fényében járni, ha kuncsorgunk az orvosnak, hogy adjon nekünk táppénzes papírt, miközben nincs is semmiféle bajunk. Érted ugye, hogy miről beszélek? Gyűlölni kell a betegséget, az egy ellenség. Gyűlölni kell a hazugságot, mert az egy ellenség. Gyűlölni kell a gonoszságot, az egy ellenség. Amikor magamban meglátom ezt, akkor nekem ezt gyűlölnöm kell. Nem magamat! Szeresd magad!

Mondok egy érdek esetet: Szeresd magad, mert lehet, hogy más nem fog szeretni. Szeresd magad, ne utáld magad. Szeresd magad! De az embernek el kell kezdenie magában úgy nézni azokra a viselkedésformákra, hogy nem akar azokkal közösséget vállalni. Ez egy kemény dió. Nem tudom, ki hol tart ezen az úton, ezen a pályán, de elég egyértelműen mondja a Jakab 4,6 és fölolvassom ezt most még egyszer, amit már egyszer hallottál ma.

Jakab 4,6.

6. De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád.

A Bibliában egyébként a büszkeség sokszor a gonosz ember személyleírása. Főleg a Példabeszédekben olvassuk. Nem úgy kell magunkra tekintenünk ezek után, hogy mi vagyunk a gonosz emberek, mert mindannyiunkban van ilyen, hanem úgy kell tekintenünk erre, hogy ez az, amivel én foglalkozni akarok, vagy foglalkoznom kell.

Példabeszédek 29,23.

23. Az embernek kevélysége megalázza őt; az alázatos szellemű pedig tisztességet nyer.

Sok ilyen és ehhez hasonló igevers van a Példabeszédekben, ami elmondja és megmutatja többek között az ember jellemét azzal kapcsolatban, amivel kapcsolatban magunkra ismertünk már, én legalábbis biztos, hogy a büszkeség mindig nagyon könnyen megmutatja azt, hogy a másokban mi a hiba. A büszke, kevély ember nagyon könnyen észreveszi a másokban azt, ami nem olyan fényes, nem olyan szép. A büszkeség érzékennyé teszi az embert a másik ember hiányosságaira és a büszkeség bizony felnagyítja a másik ember jellemhibáit, de a büszkeség mindig nagyon jól eltakarja azt, hogy bennünk mi az, ami nincs rendben. Ezt teszi a büszkeség. Ezt teszi a kevélység. Olyan jól meg tudjuk mondani azt, hogy a másik mit csinál rosszul. Olyan jól észrevesszük, hogy a másik hogyan szólt, hogyan viselkedett, hogyan reagált túl dolgokat, hogyan viselkedhet ő így és olyan jól elfedezi a büszkeség előlünk azt, hogy mi milyenek vagyunk. Sokszor pont olyanok, vagy még rosszabbak, mint az az illető. Az alázat azonban világos képet mutat a másokról is és magunkról is.

A legtöbbünk, valljuk be, nem viseli túl jól azt, ha átnéznék rajtunk. Legtöbbünk nem viseli túl jól, ha elfeledkeznek rólunk, ha mást megdicsérnek, minket pedig kihagynak a dicséretből. Hogy ő fölkerült a fényképre, én meg nem, hogy ő kapott apanázst, én nem, neki a válla meg lett veregetve, az enyém nem, ő el lett ismerve, én pedig nem. Pedig én többet is tettem, mint az a másik. Nekem is járt volna annyi, ha nem több. Mélyen a szívünkben vágyunk az elismerésre és arra, hogy fontosak legyünk. Mélyen a szívünkben vágyunk arra, ha nem is szó szerint, hogy egy kicsit körbe legyünk udvarolva és körbe legyünk puszigatva a szó képletes értelmében és mindenki lássa, hogy milyen jók vagyunk és azt szeretnénk, ha mindenki a mi fényünkben sütkérezne. Mint, ahogy a kedves rajzfilmben van egy ilyen mondása a makimajomnak, hogy sütkérezzetek az én dicsőségemben.

Ki nem mondva, de sokszor ez van az emberben benne, hogy ezt akarjuk, hogy hát én alázatosnak mutatom magam, de azért tudd meg, hogy én milyen munkát végzek, meg hogy ki vagyok, meg mi mindent tudok. Jaj, nem tudod? Akkor elmondom. Ez a kényszeres dolog, hogy én min-

denképpen fel akarom hívni a figyelmet magamra, ez azt eredményezi Istentől, hogy Ő fog ellenállni és nem Ő fogja felhívni a figyelmet rád. Az alázatos ember ezt érti meg, és ezt ragadja meg, hogy én nem tolom magam előre, hanem engedem, hogy Isten emeljen fel, Isten dicsőítsen meg, Isten adjon népszerűséget, Isten adjon nekem előmenetelt, Isten adjon nekem kedvességet más emberek előtt. Nem én akarom ezt testből előmozdítani, hanem engedem, hogy Ő tegye meg. Ha alázatban vagyunk, akkor mindezek a dolgok nem számítanak, hogy átnéznék rajtunk, vagy megfélemedeznek rólunk, hogy mást megdicsérnek, minket nem. Ha alázatban vagyunk, nem számít az, hogy igazából ki mit gondol és nem számít az, hogy figyelmen kívül hagyunk.

Elmondjam, ne mondjam? Elmondom. Többen vannak, akik vezetőváltáskor – amikor itt pár évvel ezelőtt az egyházunk viharos, szeles időket megélt – figyelmen kívül lettek hagyva és megsértődtek. Pedig ma itt vezető beosztásban lehetnének, ha megalázzák magukat. Nagy segítség lenne ez nekünk is, ha itt lennének most és beállnának a sorba és többen húznánk azt a bizonyos szekeret, vagy tolnánk. De nem, figyelmen kívül voltak hagyva és ez egy olyan teszt volt a számukra, ami nem az én ítéletem pálcája, hogy ebből ők elbuktak, ezt nem én mondom, de azt tudom mondani, hogy most nincsenek itt. Pedig itt lehetnének, többen is vannak. Ez egy szomorú dolog. Úgy gondolom, hogy többen szenvednek emiatt és bizony nekünk is jobb lenne, ha itt lennének és segítenének. Mindenkinek, a Krisztus Testének jobb lenne. Mindenkinek jobb lenne.

Egy mérföldkö lehet az ember életében, a szolgálatában az, hogy hogyan reagál arra, ha eljön egy ilyen tesztidőszak. Mert mondom neked, hogy el fog jönni a tesztidőszak és az alázata az embernek előbb-utóbb le lesz tesztelve és meg lesz próbálva. Neked akkor tudnod kell, hogy kit szolgálsz, hogy kinek szolgálsz és, hogy miért teszed azt, amit teszel. Amikor az ember maga akarja előmozdítani a látását, a próféciját, azt, amit Istentől kapott, testből akarja előmozdítani, az azért veszélyes dolog, mert elő tudod mozdítani ugyan, csak akkor neked kell megtartanod magad azon a helyen.

Nekem annyira nagyon jól esik azt mondani itt most előttetek, hogy az égvilágon semmit nem tettem azért, hogy itt állhassak. Nem én helyeztem magamat ide. Ezért nincs rajtam semmiféle nyomás, hogy nekem ragaszkodnom, kapaszkodnom kell ehhez a helyhez. Annyira jó, hogy ha az Úr idehelyezett, akkor az Ő felelőssége engem itt megtartani, ha akarja. Ennyi! Nem tudok és nem is akarok és nem is merek belegondolni, hogy hány ember lehetne itt helyettem, mert biztos, nem én voltam az elsődleges, vagy másodlagos választása Istennek. Szomorú, hogy ebben egy páran elcsúsztak. Az alázat sértődékeny. Nem számolsz velem, nem szólsz hozzám, nem hívsz, hát akkor lépek! Nem jó dolog ez így. Az alázat Jézus képmása. A büszkeség pedig a sátán képmása. Nem látom sehol sem azt, hogy amikor Jézusnak beszóltak, amikor Jézust megalázták, amikor Jézust méltatlanul kezelték, akkor Ő megsértődött volna, vagy védte volna az énjét, vagy védte volna az egóját. Soha nem tette ezt. Ez a fajta alázat, az isteni fajta alázat a kulcs Isten valóságos jelenlétéhez, az erőhöz.

Szokták mondani, hogy a kenetnek ára van, amit meg kell fizetni. Nehogy azt gondold, hogy meg tudod fizetni alázat nélkül. Ez nem egy áru, ez nem egy boltban, vagy a gyülekezetben megvásárolható dolog, amiért az ember fizet az idejével, az energiájával, az imájával, vagy bármivel, hogy ezt teszem és akkor azt kapom. Ez egy szívbeli dologból fakad és ennek pedig az alázatnak kell lennie, ami azt jelenti, hogy úgy lesz, ahogy Te akarsz, ahogy Te mondod, úgy fogok szolgálni. Ennyi!

Nem tudom, hogy vannak vele a vezetők, de a világban is vannak sokan úgy, amit én nagyon szeretek a kollégáimban, meg a gyülekezetben is, hogy számomra a munkatársakban a legfontosabb tulajdonság és érték az alázat. Bármilyen furcsán hangzik, nagyobbra értékelem, mint a tehetséget, a tálendumot, vagy az ajándékozottságot. Az alázat egy jellembeli dolog. Az ajándékozottság meg a tálendum, azt meg úgy kaptad. Ismeritek azt a mondást, amit a világ is használ, hogy a tehetség egy dolog, szorgalom, alázat nélkül nem lehet azt kibontakoztatni. Még a világi sportolók is ez alapján élnek, még az olimpikonok is tudják és ismerik ezt. Keresztényként meg igazán tudnunk kell azt,

hogy egy csomó minden el van helyezve bennünk ajándékként. Alázat, szorgalom, kitartás és alávetés nélkül viszont az ott fog szunnyadni.

Még egy pár gondolat, aztán meglátjuk, hogy jövő héten folytatom-e ezt. Valószínű, hogy nem, úgyhogy egy pár gondolatot hadd mondjak még el. Jézus soha nem kereste a rivaldafényt. Az Ő számára a szolgálat nem egy pulpitust jelentett, nem ez volt a szolgálat helye. Ha valakinek szolgáló szíve van, akkor nem kell hozzá semmiféle elismerés, hogy csináljon bármit is. Rengeteg dolog van, amit el lehet végezni úgy, hogy senki nem tudja, csak az Úr és ettől az ember nagyon boldog tud lenni, nagyon kiegyensúlyozott tud lenni. Hogy nincs meg az az erőlködős vágy bennünk, mert kiirtottuk magunkból, hogy mindenkinek mindenféleképpen tudnia kell azt, hogy én mit végzek és mit csinállok.

Nem kezdek bele még egy gondolatba, mert akkor nem érek a végére, úgyhogy ennyit szerettem volna kicsit más stílusban elmondani nektek, mint ahogy előjött belőlem, úgyhogy bocsássatok meg ezért. Hiszem, hogy valamit azért valamennyien el tudtok venni ebből. Hiszem és tudom, hogy egy pár gondolat azért szöveget ütött a fejetekbe, szívetekbe ebből, amit hallottatok. Legyen az Úr az, aki segít abban nekem is és nektek is, hogy az maradjon meg, ami tényleg Tőle való, ne feltétlenül az én stílusom.

Szeretnék veletek együtt imádkozni, megvallani a hitünket a feltámadott Jézus Krisztusról. Te, aki először vagy, hiszel Jézusban, ugye? Igen, igen. Velel is és érted is és azokért is, akik néznek bennünket, akik még velünk maradtak a képernyőn túl, szeretném, ha együtt vallanánk meg a feltámadt Jézus Krisztusban való hitünket. Az üdvösség elnyerése rendkívül egyszerű, nem nekünk kell kimunkálni. Jézus alázata volt az és az Ő engedelmessége, ami nekünk ezt ajándékba kimunkálta. Helyettünk és értünk tette ezt, hogy meghalt értünk helyettesítő áldozatként, hogy nekünk örök életünk lehessen. Azt tanítja a Római levél 10,9–10. verse, hogy ha a szánkkal vallást teszünk az Úr Jézus Krisztus feltámadásáról és hisszük ezt, akkor üdvösséget nyerünk. Ezt fogjuk most megtenni, ebben kérlek, hogy kövess te is hangosan.

Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én igazságomért. Kérlek Jézus, legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm! Én most hittel megvallom, Jézus, Te vagy az én Uram, Te vagy az én Megváltóm! Örök életet nyertem a Jézus Krisztusban. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

